

— Vai de mire, ce copaci înalți și ce frumos miroase, mamă! Ia uite, o urmă de lăbuță pe cărarea! O fi de iepuraș sau de gîi de urs? Tată, ce mănăncă șonceli de pădure? Ce fi mistreți pe-ai? Dar vieziuri, vieziuri sunt?

Dina pășește pe drumul dintre copaci, tot mai sus, spre cabană. La un pas în urma ei vine fratele ei geamăn, Emil. Geamăn, adică de aceeași vîrstă cu Dina. Au crescut amîndoi în burta mamei lor, ca două boabe în aceeași păstaie, și s-au născut unui după altul, în aceeași zi, la cîteva minute distanță.

Păiul blond-roșcat, pănții, piștrui și ziua de naștere sunt singurele lucruri pe care Emil și Dina le au în comun. În rest, sînt diferenți ca o portocală de un castravete.

Uite, acum, de exemplu. Dina rostește trei cuvinte pe secundă, o întrebare la fiecare trei pași.

Emil explorează traseul în tăcere. Se uită la cărare, la copaci, privește cerul, atinge un trunchi, o frunză, observă, merge și tace.

Cei doi copii nu sînt singuri în pădure, sigur că nu. În față merge mama lor, care știe bine traseul, pentru că în ținerete venea des pe-ai. În spate e tată, care se asigură că tot grupul e în siguranță. Tot el este cel care poartă în spinaie rucsacul cel mare, pînă cu gustări și echipament de munte.

După o scurtă plimbare prin jurul cabanei, cei patru pornesc într-o diumeție la vale. Însoțiți de Fetița și Băiatu.

După ce coboară printr-o pădurice de brazi și traversează o poiență plină de brândușe, unde tati face multe poze, iar mami cântă un cântecel din copilărie, ajung pe malul unui lac mare, mare de tot. Nu se vede niciun pod peste el. Oriunde te uți, e numai apă.

Fetița și Băiatu se uită lung în zare, apoi fac stânga-împrejur și pornesc înapoi spre cabană. Probabil nu au chef să facă baie.

- Și acum ce facem, mami și tati? întrebă Dina și Emil în același timp. Se întâmplă adesea ca frații gemeni să spună același lucru în același timp.
- Putem să ne plimbăm pe malul apei, sau poate avem și alte soluții, spune tati și se duce spre construcția de lemn de pe malul lacului. Poate câteva minute, vine zâmbind.
- Gata, am vorbit cu domnul Tomiță, ne duce el cu barca pe partea cealaltă!

Nu peste mult timp, călătorii ajung în satul de la poalele muntelui. Se aude vîcuite care-și scutură clopotele mari de la gât, găini cotcodăcînd și cîini lătrînd.

Dina se duce în mare viteză către o doamnă cu batic pe cap, care stă la poarta casei pe o băncuță de lemn și curăță mere într-un castron.

— Bună seara, bunicuța, unde e stația autobuzului către cabană?

Bătrînica nu aude ea prea bine, dar și-a dat seama ce caută călătorii aceștia care sigur vin de la oraș. Le arată cu degetul ei noduros în ce parte s-o ia, apoi le oferă copiilor în dar câte-un măr auriu.

În câteva minute, stau toți patru pe scaunele de metal ale autobuzului vechi. Dina și Emil ronțăie fiecare din mărul lui, cu ochi pe geamul prăfuit.

— Mami, ce se întîmplă după ce călătorești multă vreme? Întrebă Emil privind afară.

— Anii trec unul după altul, tu mergi mai departe prin viață cu familia și prietenii tăi. Corpul tău obosește, nu mai e la fel de puternic. Mergi mai încet, auzi mai prost, și apar pe piele riduri cum sunt cele de pe scoarța copacilor. Te gîndești tot mai mult la locurile pe care le-ai văzut în călătoria ta, la zilele senine în care ai rîs, dar și la furtunile pe care le-ai trăit și lacurile pe care le-ai traversat. Te așezi să te odihnești!

— Și curăți mere pe băncuță, adaugă Dina, care se pare că era și ea foarte atentă.

— Exact așa, îi confirmă mami.

Până să ajungă la cabană, copiii au și adormit, iar mami și tati îi poartă în brațe până în paturile lor de ras, aproape de tavan.

Fetița și Băiatu îi așteptau la ușa camerei, dînd din cozile lor groase, pline de scoarți.

